Akbaba

— Aman ne güzel genç!

VAKIFLAR BANKASI'nda

Para Biriktir

Bu suretle, ömür boyunca gelir ikramiyesini kazanabilir, dosta, düşmana muhtaç olmaktan kurtulursun!

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

T. A. O.

Sermayesi: 50.000.000 Türk Lirası

Etibank, T. Ticaret ve İş Bankalarile Milli Reasürans Şti. nin kurduğu

Ankara Sigorta Şti

Hayatını, Malını Düşünenlerin sığınağıdır

İŞ MERKEZİNİN YENİ ADRESİ

Galata — ankalar Cd. No. 80

ANKARA SİGORTA HANI

TELEFON
Müdür : 42664
Santral : 47580
Telgraf :
Antas — İSTANBUL

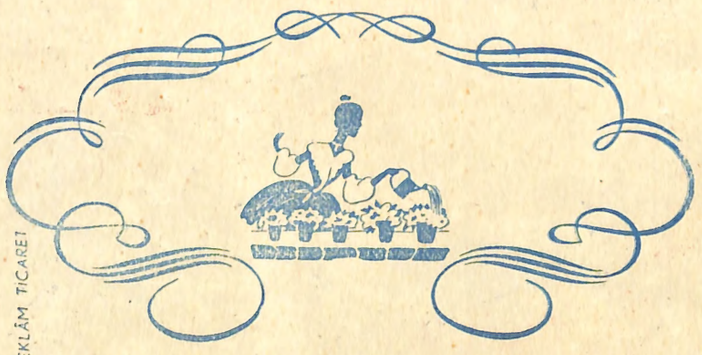

T. REKLÂM TİCARET

TÜRK TİCARET BANKASI

7 APARTMAN DAİRESİ - 3000 ALTIN

OTOMOBİL
TRAKTÖR
DÜKKÂN

1954 de

1/2 **MİLYON LİRA**

VE ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ
HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI

TÜRK TİCARET BANKASI

AYDABİR

Eylûl sayısında:

Refik Halid Karay ★ Faruk Nafiz Çamlıbel ★ Reşat Nuri Güntekin ★ Mithat Cemal Kuntay ★ Kasım Gülek ★ Zeki Müren

Yazı işlerini fiilen idare eden: Ahmet KOÇER
Teknik sekreteri: Selâmi Münir YURDATAP
Sayısı 50 kuruş
Adres: Akbaba, Klodfarer caddesi, No: 8 - 10
Telefon : 21811 Belediye — İSTANBUL
Basıldığı yer: ERCAN Matbaası

SAYI: 128 — CİLT: 5 — 26 AĞUSTOS 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

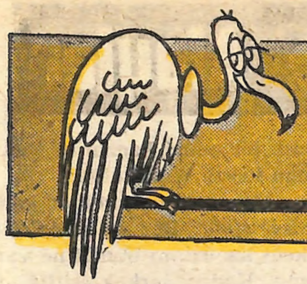

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

Kazıktan Kazığa!

Ekmek, su, kaldırım, binlerce meselesiz meselemiz arasında, sahiden mesele diyebileceğimiz bir tanesi varsa o da budur: Kira meselesi!

Kiralar, 1 Haziran 1955 de serbest olacak. Eh, daha dokuz ay var demeyiniz. Millet şimdiden dokuz doğurmağa başladı: İşte, ilk sancılar, ilk çığlıklar yükseliyor.

Bir Ankara haberi, bazı mebuslarımızın, kanunun tatbikini iki yıl sonraya bıraktırmak için teklif hazırladıklarını müjdeledi.

Kalemimden ansızın çıkıveren bu «müjdeledi» sözüne şaşmayınız: Serde kiracılık var!

Hane yaptırdım misafirhanede!

Diye kendi kendisine gülen rahmetli Halil Nihad'a ne mutlu: Keşke hepimiz birer ev yaptıracak kadar gafil olsak da, halimize başkaları güleceğine, köşe penceresine kurulup kendimiz gülsek!..

Fıkrayı belki bilirsiniz:

Genç müezzini, gece yarısı camide suçüstü yakalıyan imam, ağız dolusu bir öfke ile haykırır:

— Ulan, bu ne edepsizlik, bu ne hayâsızlık, bu ne dinsizlik?..

Suçlu, telâşsız bir fısıltı ile cevap verir:

— Hiç biri değil imam efendi, sadece yersizlik!

Tevekkeli mübarek ecdadımız: «Dünyada mekân, ahrette iman» dememişler. İnsanda birincisi olmayınca, baharı başına vuran müezzin efendi gibi, galiba ikincisinden de oluyor!

Kira kanunu, Nasrettin Hocanın kıyametine benzer. Hani merhuma sormuşlar:

— Kıyamet ne zaman kopacak?

— Büyük kıyamet mi, küçük kıyamet mi?

— Canım, kıyametin büyüğü küçüğü olur mu?

Hoca gülmüş:

— Oluuur, demiş, ben ölürsem büyük kıyamet, karım ölürse küçük!

Evet, kanun iki yıl sonraya uzatılırsa yine kıyamet kopar. Ama, k.içük kıyamet. Çoluk çocuk, sandık, sepet, âilelerin kalırımlara dökülmesi gibi büyük kıyamet değil!

Hattâ, bunu biraz daha yumuşatmak, biraz daha tatlılaştırmak, nihayet ev sahiplerine az çok acılarını unuttıracak yeni zamlar yapmak da mümkündür. Mümkünden de fazla, lâzımdır.

Bu kaçıncı zam mı dediniz?

Haaa, size bir fıkra anlatayım:

—Eski çağlarda, kazıklanmağa mahkûm olan bir suçlu, ceza meydanına getirilmiş.

— Beğen birini, demişler.

Suçlu, meydandaki kazıkları, uzun uzun ve ağır ağır muayeneye başlamış.

Nihayet sabırı tükenen kazıkçı:

— Eeeee, demiş, ne dolaşıyorsun be?.. Seç birini, olsun bitsin!..

Hiç telâş etmeyen mahkûm:

— Müsaade et ağam, demiş, dolaşayım, Buna kazıktan kazığa ömür derler!

Eh, mademki kiracıyız, buna da şükür: Kazıktan kazığa bile olsa!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Damla..

Evlât gibi

Eski Mekteb-i Bahriyenin Çarkçı sınıfında okuyan bir genç imtihana girmiş. Şunu sormuşlar, cevap yok. Bunu sormuşlar, cevap yok. Nihayet:

— Şöyle umumî olarak anlat bari, demişler, makinelere nasıl bakarsın?

Delikanlı, birdenbire babacanlaşarak elini göğsüne basmış:

— Evlâdım gibi bakarım efendim!..

Bu bir şey değil, döner, sınıfta kalır. Asıl fenası, biz yüzyıllardır, yanan âbidelerimize, yıkılan saraylarımıza, kül olan ormanlarımıza hep o cahil çocuk gibi bakıyoruz.

ŞIP

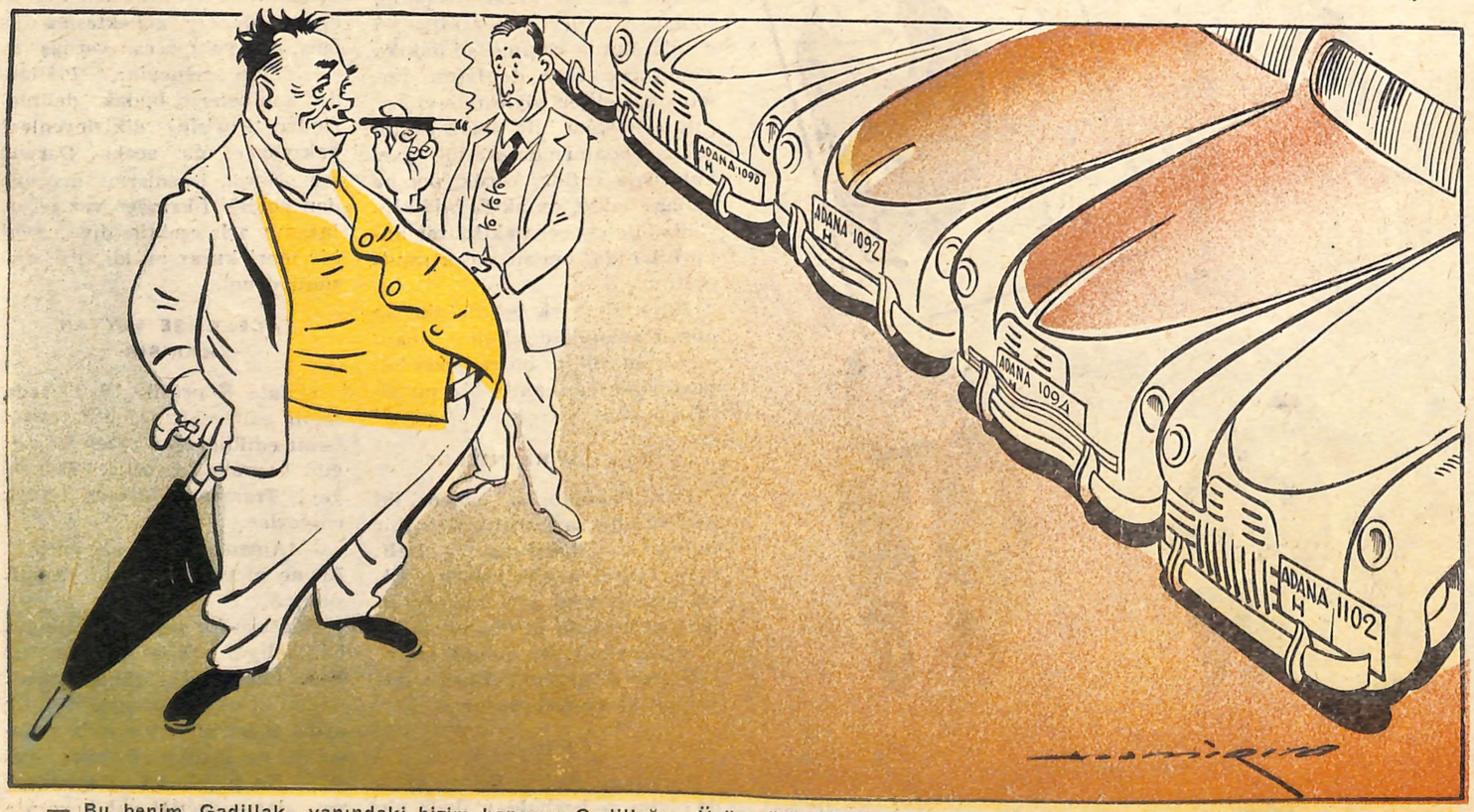

— Bu benim Gadillak.. yanındaki bizim hanımın Gadillağı... Üçün cüsü, büyük gızımın... Dördüncüsü oğlumun... Beşincisi gelinimin... Yolda bir torunumuz var şimdi, doğum hediyesi ona da bir Gadillak alıvereyim didim emme, talihsiz çocuk, Hökûmet döviz ihracını yasak etti!..

MASKELİ HAYDUTLAR!..

(Ferruh Doğan)

Olaylar Alaylar

TOPÇU

Kasım Gülek, Halk Partisinin son kurultayından sonra, bir basın toplantısında, muhalefetin radyodan faydalanmadığından şikâyetle «biz de köy köy gezeceğiz», İsmet İnönü için de: «Genel Başkanımız da icap ettiği zaman dolaşacaktır. O, bizim ağır topumuzdur. Onu tesirinin en fazla olduğu yerlerde kullanacağız.» diyor.

Şimdiye kadar İsmet İnönü'yü çok şeye benzettiler. Bu eski topçu komutanını ilk defa topa benzeten Kasım Gülek oldu. Bu benzetişten de anlaşılıyor ki, Halk Partisi yine topçudur, bu sefer de top atacak!...

BİR KADININ YEDİKLERİ

Bir Amerikan dergisi, bir kadının hayatı boyunca yediklerini hesaplamış. Bir kadın, 2000 litre süt içermiş, 10,000 yumurta, 300 piliç, 6000 ekmek, 5 buzağı, 8 domuz, 10 inek yermiş... O bahar dalı kadar ince, bikini içindeki meleklerin bir fil sürüsünden daha obur olduğuna şaştınız, siz de benim gibi hayretten:

— Yok devnin başı!... dediniz, değil mi?

Aman yavaş!... Duyarlarsa onu da yerler. Tevekkli bizim yerli zamparalar:

— Ye beni, ye!... diye bağırmıyorlar.

MİNAREYE ÇIKAN DELİ

Diyarbakırda, Mustafa Aluç adında bir deli, minareye çıkıp, toplanan binlerce meraklıya 45 dakika nutuk çekmiş. 45 dakika konuşmak, hem de lâfını dinletmek, deliler şöyle dursun, akıllıların kârı bile değil. Seçim propagandalarında gördük, arkalarında suflör, körük, pompa olduğu halde, en akıllı bildiklerimiz bile on beş dakika zor konuştular da, ondan sonra sapıttılar.

Minarede kırk beş dakika konuşan adamın deliliğine inanmıyorum. Sakın bu radyoda konuşturulmıyan akılı bir muhalif olmasın!...

ELLE SARKINTILIK

Dün Beyoğlunda giden iki kadına elle sarkıntılık eden bir delikanlı yakalanmıştır. Delikanlı, yapılan sorgusunda, dilsiz olduğu için lâf atamadığından, el atmağa mecbur kaldığını söylemiştir. Bu önemli mâzereti kabul edilen delikanlı, piyasaya serbest bırakılmıştır.

EŞİTLİK

İspartada Hatice Güreş adında olgun ve herhalde dolgun bir kadın bir genci kaçırmış. Yakalanan kadın, karakolda:

— Her zaman erkekler kadını kaçırıyor. Ben de sevdiğim erkeği kaçırdım; bunda ne var? demiş. Kadın - erkek eşitliği dü şünülürse, buraya kadar pek bir şey yok. Ama, dört karı almak isteyen erkeklere karşı, kadınlar da dört koca almıya kalkışırlarsa, iş o zaman çatallaşır. Eşitlik devam ederse, kadınlar tarafından bir gencin dağa kaldırıldığını, oynatıldığını da gazetelerde okuyacağız. Eşitlikten korkmuyorum. Korkum şu: Ne bizi dağa kaldıracak çıkacak, ne de biz kimseyi dağa kaldıracağız!...

BELEDİYE MANDIRASI

Belediye mandıra açıyormuş. İlk ağızda insana, sevinçli bir habermiş gibi geliyor. Öyle ya temiz süt içeceğiz, hilesiz yoğurt yiyeceğiz.

Belediye fırın yapıyor. Belediye et satıyor, sebze satıyor.

Biz son yıllarda Belediyenin vazifelerini şaşırdık, daha doğrusu belediye şaşırdı. Belediye, kendisi mandıra açarsa, kasaplık yapar, zerzevat satarsa, onu kim kontrol edecek? Her işi yapmak isteyen Belediye, asıl belediyeciliği yapamıyacak galiba... O zaman da Belediyeyi kontrol için, ikinci bir belediye daha lâzım olacak.

ZAMPARA EŞEK

Polatlıda bir eşek, kadınlar hamamının kubbesinden içerisini seyrederken, göbektaşına düş müş, aşk yoluna can vermiş. Eşek deyip geçmeyin... Plâjlarda, kabinelerin budak deliklerinden içerisini dikizleyenlere bakıyorum da, acaba Darwin sağ olsaydı, insanların maymundan geldiği fikrinden vaz geçer, insanın aslı eşektir, diye yeni bir teori kurar mı idi, diye düşünüyorum.

ACELE İŞE ŞEYTAN KARIŞIR

Galata Köprüsü 16 haftada tamir edilecekti. Daha da evvel tamir edildiği için, gazeteler düğün bayram ediyorlar. Belediyeyi, Tramvay İdaresini tebrik ediyorlar:

— Aman efendim ,bu ne hız? Bu ne metod? Vallâhi aşkolsun!...

Doğrusu bu şaşkınlık bize tuhaf geliyor. New York'ta 22 katlı binanın iki günde kurulduğunu okumuşsunuzdur. Üç ayda dünyanın otuz defa dolaşıldığı da malûm. E, insaf yani!... Ne yapılmış? Köprünün, vasıtaların geçtiği yol kısmının

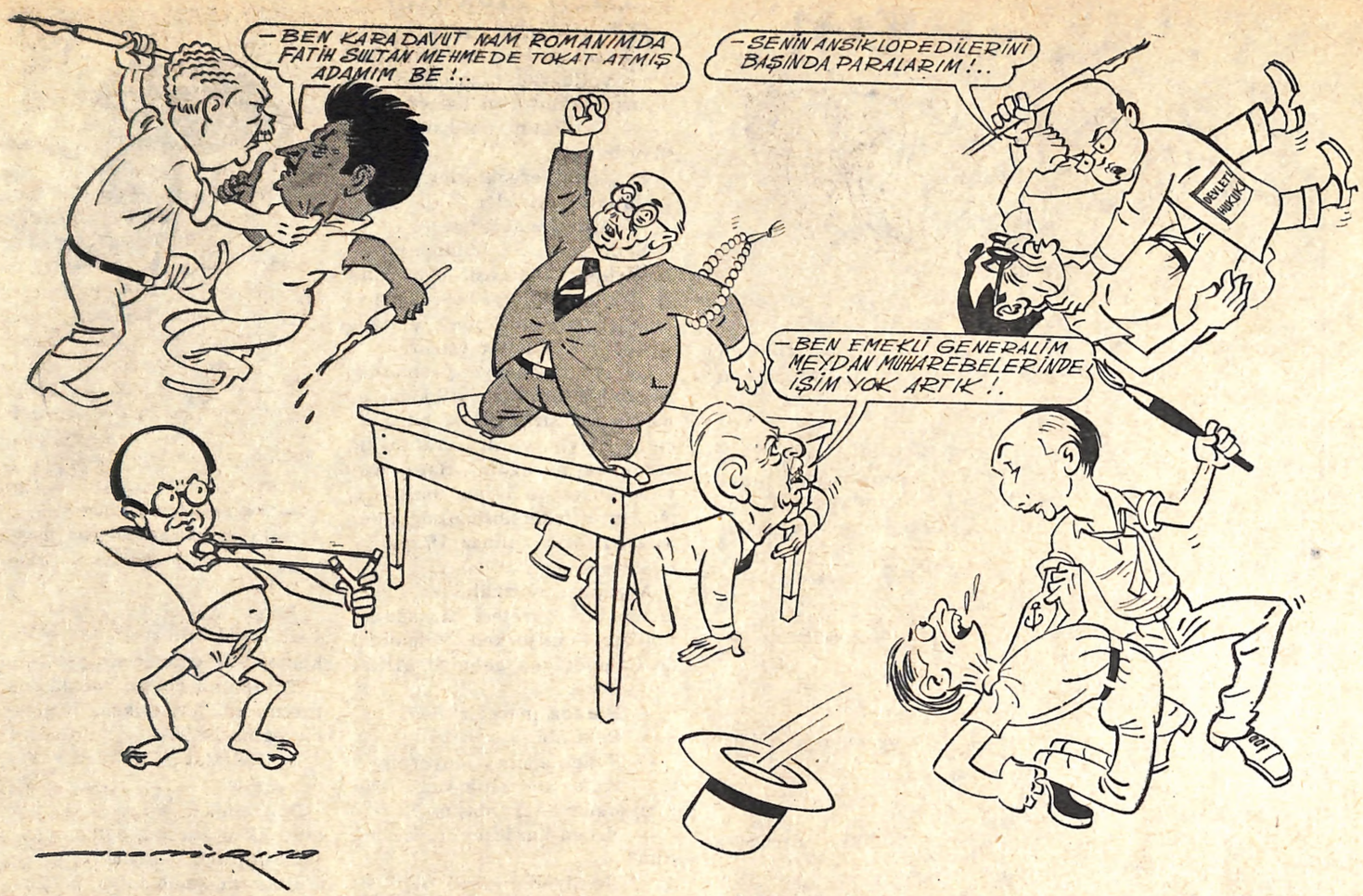

Ehibba şive-i yağmada mebhut eyler âdâyı,
Huda göstermesin asâr-ı izmihlâl bir yerde!

demirleri değişmiş. Kanalizasyon yok, elektrik, havagazı, kablo yok... Ama doğru, tenbelliğe, miskinliğe öylesine alışmışız ki, bir haftalık yolu bir günde alınca:

— Geri kalan altı günde ne yapacağız? diye soran, afyonkeş Çinli gibi şaşırıveriyoruz.

Farkında mısınız, biz insanlar kendimize hep hayvanları örnek tutarız. Meselâ:

— Bu senin yaptığını hayvan olsa yapmaz, deriz.

— Köpek bile senden sadık, deriz!...

— Şu eşekten ders al! deriz.

İnsan, örneği iyi şeyden almalı. Biz neden sanki kaplumbağaya benzemiye çalışıyoruz bilmem ki... Annelerin çocuklarını karınlarında, dokuz ay taşımamalarına çâreler aranılan çağda, dört ayda köprü demirlerini değiştirmişiz. Eşgossun!...

SİGORTA

Bir ajansın verdiği habere göre Avusturyada tükenmek üzere olan ayı neslini korumak maksadı ile, ayılar sigorta ediliyormuş. Bizde de tükenmek üzere olan bir insan nesli var. Komşusunu rahatsız etmemek için, radyosunun düğmesini ancak kendi işitebileceği kadar açan insanlar... Tramvayda, otobüste, vapurda konuşurken bizi de beraber yatak odalarına kadar gitmeğe mecbur bırakmadan yavaş yavaş konuşanlar. En az günde bir kaç defa «teşekkür ederim», «affedersiniz» diye karşısındakilerin gönlünü alan insanlar. Bu insan nesli günden güne kayboluyor. Bizde nasıl olsa ayıların nesli tükenmiyor, hiç olmazsa tükenmekte olan şu insan neslini sigorta etsek...

B. B. C.

Ankara radyosu haberler verirken, bi bi si (B.B.C.) den de naklen haberler veriyor, sık sık «bi bi si» diye tekrarlıyordu. Küçük Özgen annesine sordu:

— Anne bak, radyo bibisi, diyor. Ayıp değil mi? Kimin bibisi?

Kadın, radyonun düğmesini çevirdi.

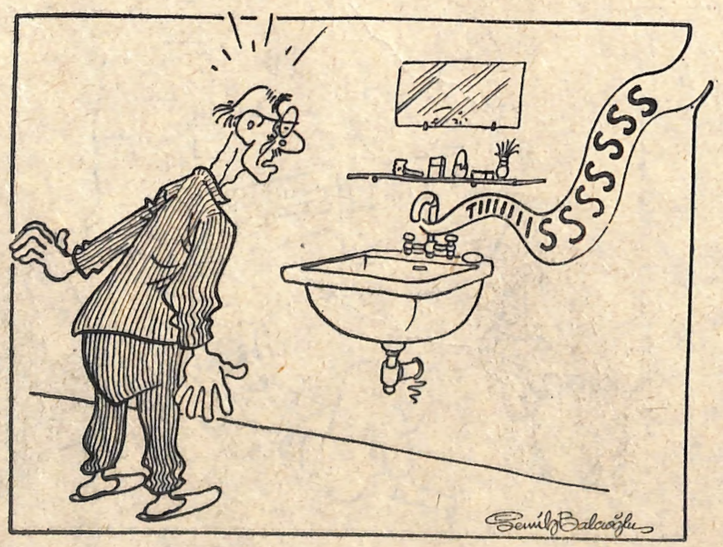

Memur — Aaaaa... Bu da bizim gibi konuşuyor!..

(Semih Balcıoğlu)

Mal sahibi

Tanınmış bir manifaturacı arkadaşına anlatıyordu:

«— Bir hafta kadar oluyor. Bir akşam, dükkâna bir müşteri geldi. Ama, ne müşteri... Şeker mi, şeker... Şeker de değil, âdeta bir içim su... Eldiven istedi, çıkardım. İskarpin istedi, çıkardım. Eşarp istedi, çıkardım. Hepsini beğendi. Pazarlığı yaptık. Paketler sarılırken, kısa bir tereddüt devresi geçirdi. Nihayet, çekinerek:

— Şey... Dedi, bugün yanıma fazla para almamışım da...

O zaman, ben atıldım:

— Teklif mi var? Dükkân benim değil, sizin...»

Arkadaşı dayanamadı:

— Aman, pek meraklı hikâye. Sonra?..

«— Sonrası basit: Vazifeleri paylaştık. Bayan dükkâna girerken ben mal sahibi idim. Dükkândan çıkarken mal o oldu, sahibi de ben!..»

Çocuklarım Ve Ben

ÇOCUKLARIMIN şimdiki yaşında iken, fotoğraf biriktirirdim. Çocuklarım da fotoğraf topluyorlar. Benim albümümde Namık Kemal'in, Mithat Paşa, Ziya Paşa, Hâmit, Tevfik Fikret'in resimleri vardı. Oğlumun albümünde Amerikan kovboyları, Aslan Cinotrilerin, kızımın albümünde Rita Hayvorthların, Ester Williamsların resimleri var.

Küçüklüğümde de kitaba meraklıydım. Çocuklarım da öyle... «Mavi ve Siyah» ı, «Eylûl» ü, «Şıp Sevdi» yi, çocuklarımın yaşında iken okumuştum. Şimdi oğlum Teksaslı kovboy Pekosbil'i, kızım da «Fatoş ailesi» ni okuyor. Hayır, okumuyorlar, resimlerini seyrediyorlar.

Babam bana bir şey alınca «teşekkür ederim derdim. Ben şimdi çocuklarıma bir hediye aldım mı:

— Tenks«.. diyorlar. Birbirlerini «Yuhiy» diye çağırıyor, bana da «Hellow» diye sesleniyorlar.

Geçen gün oğluma:

— Abdülhak Hâmid'i biliyor musun? dedim.

— Okey, dedi bilmez olur muyum? Otuz üç sene padişahlık etmiş!..

Yanlışını düzeltmek, Abdülhak Hâmid'le Abdülhamid'i birbirine karıştırdığını söylemek istedim:

— Boş ver be baba, dedi, haberin var mı, Vefadan kaleci Şükrü Fenere transfer olmuş!

Kızıma:

— Madam Küri... diye lâfa başlarken:

— Ha biliyorum... Radyoyu keşfeden kadın değil mi? dedi, sonra da, acayip, vahşi kuş sesleri çıkararak bir mambo söylemeğe başladı.

— Kızım, dedim, bir defa radyo keşif değil, icat edilmiştir. Bu bir. Sonra da madam Küri radyoyu değil. radyomu bulmuştur. Bu iki... Üçüncüsü de...

— Yes darling!.. dedi, boynuma atıldı, lâf ağzımda kaldı.

Altına ördek yumurtası konmuş kuluçka tavuğun, derede yüzen palazları seyredişinin şaşkınlığı, korkusu içindeyiz. Çocuklarımız avuçlarımızdan kayıp gidiyor, bizden uzaklaşıyorlar. Ve asıl işin acı tarafı, onları artık bizim çocuklarımız yapmak elimizde değil.

BENDENİZ

Gizli Hakaret

BİRBİRİMİZE ne kadar lâübali sesleniriz. Elinde bavulla vapurdan çıkan ihtiyarın arkasından hamal:

— Götürelim mi babalık?... diye bağırır.

Satıcılar, tezgâhtarlar, yoldan kadınları çevirirler:

— Abla!... ablacım!...

Sanırsınız ki bütün millet birbirinin akrabası. Ama bu «teyze, amca, dayı bey, beybaba» diye seslenişlerde samimiyetten çok hakaret vardır.

Geçen gün, bir genç san'atkârın Babıâlinin kırk yıllık bir emektarına sırıta sırıta bir «hoca!...» deyişi vardı, suratım kızardı, başımı eğdim. Hattâ «üstad» derler ya bazan, bu «üstâd» ın -affedersiniz- eşşoğlu demekten farkı kalmaz. «Bayım!.» hitabı alay için kullanılır.

Avrupa seyyahatinden yeni dönen bir gazeteci arkadaşla, bunları konuşurken, otomobil de Cağaloğluna gelmişti. Arkadaş şoföre:

— Burada ineceğiz! dedi.

— Peki âbi...

— Neden ağabey oluyorum?

— Küfür mü ettik yani... Ne kızıyorsun be kardaşım ?

— Neden kardeşin oluyormuşum?

— Ne diyelim küçük bey?

Arkadaşı zorla kolundan tutup çektim. Ona başımdan geçen şu hikâyeyi anlattım:

Bir zamanlar bir dükkân açmıştım, kitap, kırtasiye satıyor dum. Hayatımda, hiç bir zaman bu dükkândaki kadar hakarete uğramadım. İçeri bacak kadar bir kopil girer:

— Pişt, delikanlı!... Sende uçak zarfı var mı?

O çıkar, bir başkası girer. Üstüne, başına, kravatına, hâline bakarsan kelli felli bir adam.

— Baksana!... Aslan!... Bana bir kopya kalemi versene!...

— Vay anam!.. İstanbulun taşı toprağı altın derlerdi de inanmazdım!.. (Niyazi Yoltaş)

Bana «aslan» dedi, «pist!...» dedi, «delikanlı» dedi diye mahkemeye de veremezsin ya!...

Tüysüz bir bobstil, bileği, boynu zincirli Amerikan kırması bir oğlan gelir:

— Evlât!... Mürekkep versene!... der.

Deli olmak işten değil... Al mürekkep şişesini, oğlanın tüysüz suratında parçala...

Hele bir kadın vardı, beni zıvanadan çıkarırdı. Genç, güzel, şık bir hanım, yeni de evli... Ne zaman dükkâna girse:

— Oğlum şundan var mı? Yavrum, bundan var mı?

Oğlum aşağı, yavrum yukarı... Kadının suratına ters ters bakarım, kaşlarımı çatarım, cevap vermem. O aldırış bile etmez:

— Yavrum, şu kutuyu versene bana!...

— Oğlum, paketimi sarıver!..

Yine bir gün, kocası ile beraber dükkâna geldiler. Kocası, kitapları karıştırırken, kadın bana döndü:

— Oğlum «Burda» geldi mi?

Cevap vermeden istediği model mecmuasını uzattım.

— Yavrum bu geçen ayın... Yeni sayısı gelmedi mi?

Artık dayanamadım. Tam bir külhanbey ağzı ile:

— Anamm!... Annnam!... Anacımm!... diye bağırdım. Kocası şaşırdı:

— Ne oluyorsun? Kendine gel!... dedi.

— Gelemem, kendimden geçtim artık!... dedim, ben kırk yaşındayım. Karınız her gelişinde bana« yavrum!...» diyor. Müsaade edin de, bir kere de ben ona «anam» diyeyim!...

Sessiz dışarı çıktılar. Bir daha da gelmediler. Ama ben de bu «aslan, kaplan, şişşt, pişt, oğlum, delikanlı» lâflarına dayanamadım, dükkânı kapadım. Bugüne kadar da dükkânı niçin kapadığımı kimseye söylememiştim.

Patavatsız

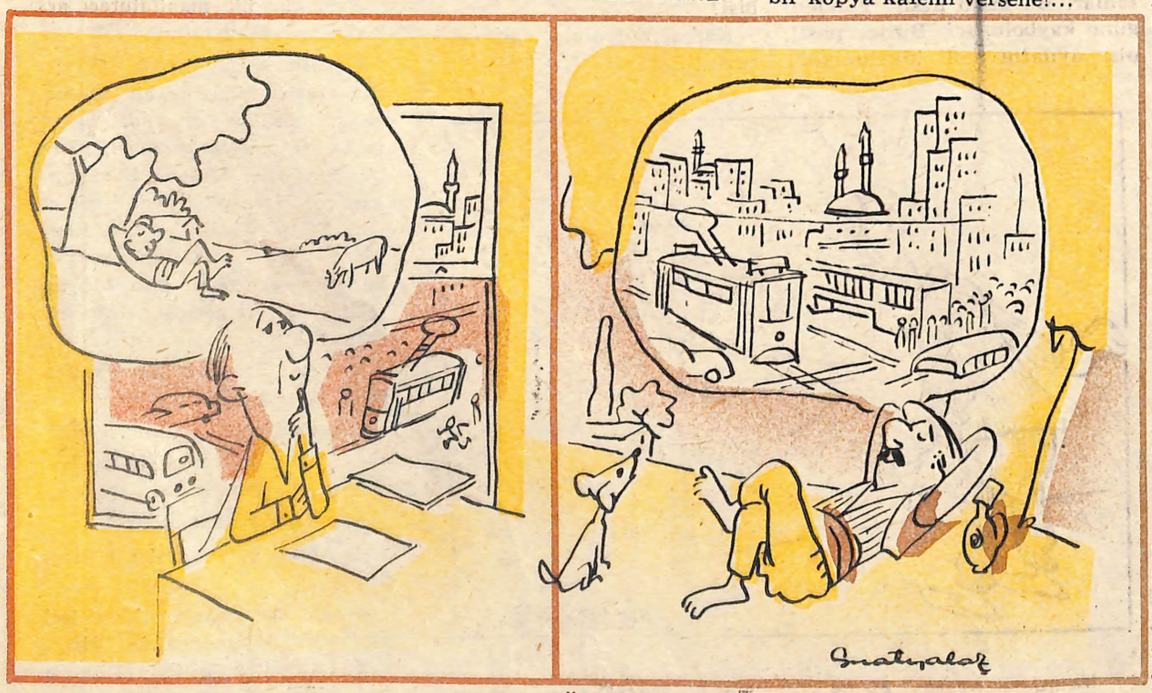

HAYAL DÜNYASI!.. (Suat Yalaz)

Tarsus Geldi

PENCEREDEN baktım: Çekik gözlü bir genç kız, arkasına on yedinci naylon kombine zonu giyiyordu.

Yandaki kamarada gördüğüm gizli eşya paviyonundan bahsedemem. Küpeler, yüzükler, boncuklarla dolu o küçük dükkânı anlatırsam, korkarım savcılık, müstehcen neşriyat dâvası açar.

Gemide Lütfi Kırdar'ı aradım, yok. Acayip isimli bir yerde kalmış... Cihat Baban'ı aradım: «Şimdi yüze yüze sahile çıktı» dediler. Kurumun Genel Sekreteri Semih Tanca'yı sordum: Kamarasında, gazetecilere vereceği demeci ezberliyormuş!

Nihayet, bayanlardan birine sokuldum:

— Seyahatiniz nasıl geçti hanımefendiciğim?

Heyecanlı bir sesle:

— Daha belli değil, dedi.

— Ne zaman belli olacak?

— Gümrükten geçtikten sonra...

Konuşacak hali yoktu kadıncağızın. Çaresiz, güverteden rıhtıma bakan bir erkek yolcuya yaklaştım:

— Affedersiniz, Akbaba namına bir sual: Amerikada ne tesir yaptık?

— Fevkalâde iyi tesir...

— Bir misal verir misiniz

— Hay hay... Meselâ, kafile başkanımız Lûtfi Kırdar'ı gören bir gazeteci «Bu kimdir?» diye sormuştu. Kendisine «Eski İstanbul valisi» olduğunu söyleyince şaştı ve «Siz Türkler, biz Amerikalılardan daha medenisiniz!» dedi. Sebebini sordum: «Baksanıza, dedi, bizim daha düne kadar linç ettiğimiz insanları siz vali yapıyorsunuz!»

Sonradan anladım: Genç muharrir, Lûtfi Kırdar'ı, yassı burnu, kalın dudakları ve esmer tenine bakarak bir zenci boksör sanmış!

Bu aralık rıhtıma merdiven sarktı ve bavullar; bavullar, bavullar, hattâ bavullaşmış insanlar inmeğe başladı!

ÇİMDİK

— Bayan Leylâ, çalışmaya başlıyacağız, dudaklarınızın rujunu siliniz!..

Sen Ey!..

Sen ey kayısı gülüm, sen ey konca dudaklım,
Ey vücudu güneşten ışıl ışıl duvaklım,
Ne gönlüm bende kaldı, ne bende kaldı aklım,
Sen ey altın duvaklım, sen ey alev dudaklım!

Denizde bir tanesin, plâjda yine bir tek,
Hangi sanatkâr anı yaratır böyle petek?
Köpükler sana buluz, dalgalar sana etek,
Nasıl seni görünce başımdan uçmaz aklım!

Gel, seni ellerimle ben giydirip soyayım,
Öpmeğe, okşamağa, koklamağa doyayım,
Yoruldukça, başımı dizlerine koyayım,
Sen ey kayısı gülüm, sen ey altın duvaklım!

Hey yaradan, o kaşlar, o kirpikler, o iş ne?
O yılan pembesi dil, o yaprak göz, o diş ne?
O dudaklar, içleri likör dolu bir vişne!
Seni nasıl görür de başımda durur aklım?!

PLÂJ ŞAİRİ

Çok Şükür

Üsteğmen R.. arkadaşı S..... telefon bekliyordu. Tam beklediği sırada telefon çaldı R... telefonun ahizesini kaldırıp:

— Merhaba, yahu, koca herif, nerelerdesin? diye sordu.

Telin öbür ucundan sert ve abus bir ses duyuldu:

— Hey, delikanlı, sen benim kim olduğumu biliyor musun?

R.. Ha; hayır, efendim, diye kekeledi.

— Ben General Falancayım...

Bir an sessizlik, sonra R... cesaretini toplayıp sordu:

— Ya siz, benim kim olduğumu biliyor musunuz, efendim?

— Hayır, bilmiyorum...

R...: Çok şükür, diyerek telefonu kapadı ve hemen oradan sıvıştı...

Reklâmcı — Bir jiletle yedi traş nasıl olunur, bir tane alın görün, baylar! Haniya, sakalıma meraklıyım diyen?.. (Orhan Enez)

EV KADIN MODA

BUGÜN NE PİŞİRELİM?

Bu mevsimde sıcaklar, insanın başına vuruyor. Aşağıda, tam mevsimine uygun, lezzetli ve kolay bir kaç yemek tarifesi bulacaksınız.

NİMET FASULYE

Beş kilo kuru fasulyenin dört buçuk kilosunu, ayın son günleri için, sakla samanı gelir zamanı diye bir kenara koyun. Geri kalan yarım kilo fasulyeyi ince dilimler halinde kestikten sonra, üzerine tereyağ, yoksa başka yağ, o da yoksa krem veya diş macunu sürerek sofraya diziniz. Sofranıza bir demet karanfil koymayı da ihmâl etmeyin.

ACEMİ PİLÂVI

Bir baş sovanı yüzünüze gaz maskesi takarak doğrayın. Daha evvel, kabuklarını soymayı unutmuşsanız, kabukları ayırın. İki avuç pirinçle beraber «çarşıdan aldım pirinci» türküsünü söyliye söyliye kavurun. Komşular, kapınızı vurup:

— Burnumuza yanık kokusu geldi! deyinceye kadar kavurun. Üzerine dört kaşık sirke, bir kepçe hardal, el kararınca soda, biraz da renk versin diye çivit ilâve edip, kendi haline terk edin.

Eğer yeni evliyseniz, kocanız bu yemeğin fevkalâde olduğunu, hayatında böyle lezzetli bir yemek yemediğini söyliyerek, sizi tebrik edecektir.

TERE KARŞI

Tarihin karanlık devirlerindenberi, bazı rütubetli kadınların fazlaca terledikleri tarihî bir hakikattir. Vücudun, koltuk altı gibi terleyen kısımlarına kurutma kâğıdı veya süngerkoymak, faydalı bir tedbirdir.

BURUŞUKLARA ÇARE

Henüz daha elli yaşınıza bile gelmedne gözlerinin altı kırışmış, gerdanınız buruşmuşsa, derinizi kolalayıp ütülemekten başka çâre yoktur.

YERLİ JONKLÖR!..
(Orhan Enez)

Tahtalıköyden Mektuplar

★

Neyzen Tevfik'ten selâm

★

Sevgili Akbaba!

Sana Tahtalıköyden iki mektup gönderdim, hiç birine cevap vermedin. Bu üçüncü mektubumu, iadeli taahhütlü yolluyorum.

Tahtalıköye geleli bir hafta oldu. Bu güne kadar ne sorgu sual var, ne melek, ne de şeytan yüzü gördüm. Henüz Sırat köprüsünden de geçmedim.

Dün, başımı almış bulutların üzerinde dolaşıyordum. Kulağıma içli bir ney sesi geldi. Hemen sesin geldiği tarafa koştum. Genç mi, ihtiyar mı olduğu bellisiz bir adam. Dağınık, kabarık, sık, kıtık kıtık, kıvırcık, beyaz saçlar. Yüzü, traktör geçmiş çorak toprak gibi çizik çizik, kırışık. Göğüs bağır açık... Başı, dudaklarımdaki neyin üzerine eğik. Hemen tanıdım, Neyzen Tevfik... Dünyadan tanışıklığımız olduğu için, o da beni tanıdı. Ney'ini elinden bıraktı:

— Demek, sen de öldün! dedi.

— Nasıl olsa yaşıyamıyordum, bâri öleyim dedim üstad!..

— Eh, öyleyse dünya biraz daha rahatlamıştır.

Neyzen, Eşref gibi, yanıbaşından akan şarap deresinden içmiyordu. Buraya gelirken matrasını da beraber getirmişti. Matrayı başına dikti. Yumruğu ile, göğsünün kıllarına akan meyi sildi.

— Üstad!.. Burda ekmek yemek, para derdi yok, sanki ne diye şimdiye kadar ölmemişiz!.. dedim.

Neyzen şu kıt'a ile cevap verdi:

Düşeli derd-i fırakınla sevda-yı meye,
Müptelâyim, deliyim, sınmişim esrar-ı neye,
Feleğin kahbe başında paralansın parası,
Ben güzel sevmiye geldim, değil ekmek yemeğe

O sırada, yanımızdan başları sarıklı, enseleri kalın, iri göbekli, tahta sakallı adamlar geçiyorlardı. Gözlerini devire devire bize baktılar. Neyzen'e:

— Zındık!.. Mel'un!.. Kâfir!.. diye söylendiler.

Neyzen onlara şu cevabı verdi:

Cenneti fasl-ı teharet iledir isbatı,
Sanki yutmuş gibidir mebhas-i kazuratı.
Yakışır şekline timsal-i fezayih dense,
Bir yıkık eski kenef künküne benzer ense.
Sui hazım olsa gerek, bilmediği varsa onun,
Midesi iskele sanki odun oğlu odunun.

— Üstad, bunlar nereye gidiyorlar? diye sordum.

— Cehennemin dibine! dedi.

Neyzen'in yanından ayrıldığım zaman, o şu koşmayı söylüyordu:

Ulu Tanrım, akıl ermez sırrına!
Binbir ism-i hakda pinhan edersin,
İçirirsin sabrın peymânesini,
Hikmetinden sonra ayân edersin!

★

Bir iraden adam yapar eşşeği
Azlolurken batar ona döşeği,
Gazabındır şu felâket şimşeği,
Her nereye çıksan suzân edersin.

★

Sana giren çıkan nedir, be dürzü,
Dersin bana hay Allahın öküzü,
İçirirsin on dört bin okka düzü (rakıyı)
Beni bulutlara mihman edersin.

Mektubuma burada son verir, baki selâm ederim.

Tahtalıköy muhabiriniz

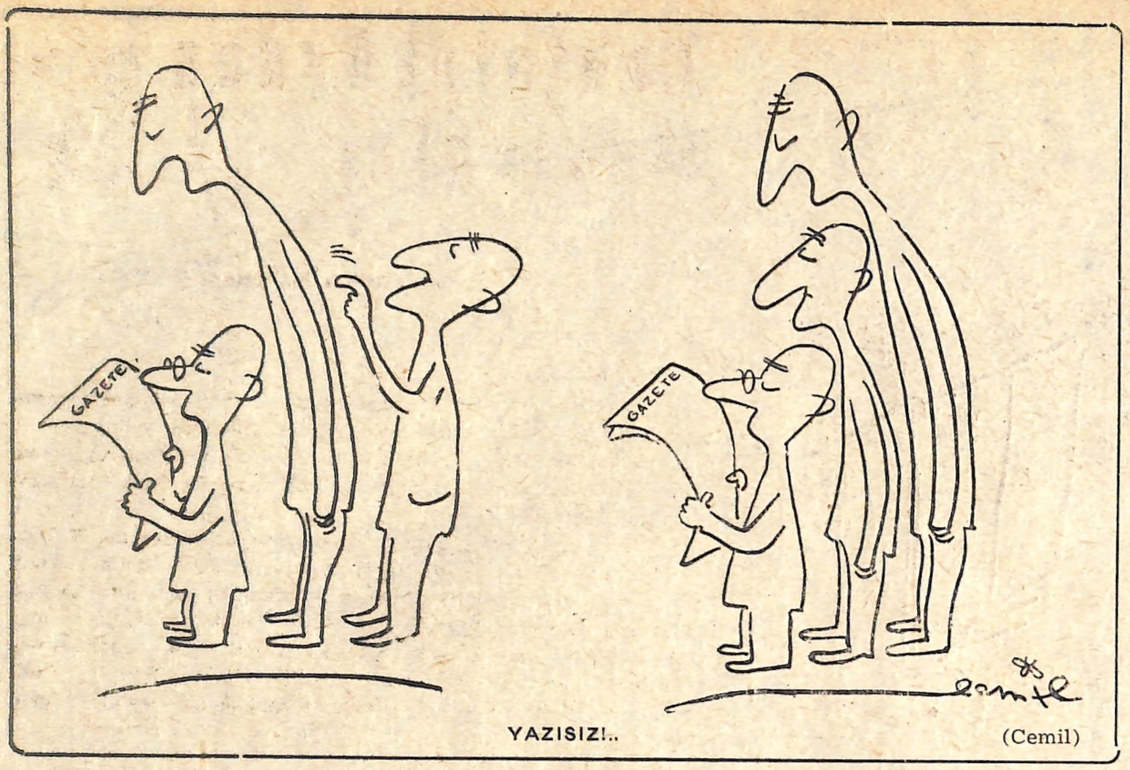

YAZISIZ!..

(Cemil)

— Bizim mahallenin üstünden geçiyoruz...

— Nereden anladın?

— Musluk seslerinden!..

(Niyazi Yoltaş)

Küfür etmek ihtiyacı

ÇAĞALOĞLU durağından dolmuşa bindim. Az ileride hem yokuş, hem de virajda araba durdu. İnen yolcu, şoföre elli liralık uzattı.

— Bozuk yok mu?

— Yok!..

Arkaya, arabalar, otobüsler yığıldı. Bizim şoför, parayı bozmağa çalışıyor. Kutusundan çıkardığı paraları sayıyor, ceplerini karıştırıyor. Arkadan korna, klakson sesleri, bağırmalar... Şoför, bize döndü:

— Bozuğunuz var mı?

Dolmuş yolcuları, el birliğiyle elli lirayı bozmağa çalışıyoruz. Arkadan bağırıyorlar:

— Ulan orda durulur mu?

— Hay seni şoför yapanın...

Nihayet elli lira bozulabildi. Şoförümüz, yaya kaldırımdakilere sesleniyor:

— Cihangirden Taksime!..

Bir kadın:

— Aksaray, dedi. Şoför başını sallıyor. Arkamızda yığılan arabaların şoförleri bağırıyorlar:

— Yol versene beee!..

— Yürrrüüüü!..

— Hadi, Cihangirden Taksime!..

— Bebek...

— Taksim, diyoruz be!..

— Topkapıya?..

Şoförümüz, lâf anlatamıyacağını anladı, arabayı sürdü. Arkamızdan bir araba, bizi sollayıp geçerken, arabanın şoförü:

— Yol ortasında durulur mu? Diye bağırdı, geçti gitti. Ama, bizim şoförün ağzı açılmıştı:

— Dangalak!.. Nerde durulacağını senden mi öğreneceğiz? İki dakka bekle ne oluyorsun? Tabak haneye mi yetiştiriyorsun? Yoksa kelle mi götürüyorsun?. Patlamadın ya!..

Sirkeciye indik, hızını alamıyan şoför, hâlâ söyleniyor:

— Köpoğlusu... Bir dakka durduksa, kıyamet mi koptu... Şeyoğlu şey... Burası at meydanı ulan? Namussuz herif...

Köprüye geldik, şoför devam ediyor:

— Kırk modeli dürzü... Hergele... Çifte kuvvetli boynuzlu... Vur keratanın ağzına, ver bujisini eline!.. Dingiline... dığımın...

Anlaşılan, bizim şoförün frenleri laçka olmuş. Sinirden bir kaza yapacak diye ödüm patlıyor...

— Alçak!.. Cibilliyetsiz!.. Sütü bozuk. it oğlu it!..

Karaköyü geçtik, şoför coştuk ça coşuyor:

— Yamuk karoserli zibidi!.. Delik lâstik suratlı herif!..

Topbaneyi geçerken artık söyledikleri, yalnız ipe sapa değil, imlâya gelmez hale geldi.

Sinirlerini biraz olsun yatıştırayım diye:

— Kızdığın adam çoktan çekip gitti be birader, ne diye sinirleniyorsun sanki?.. dedim.

Eli direksiyonda, başını bana çevirdi:

— Ben ona küfür etmiyorum ki...

— Ay demindenberi, sen o şoföre küfür etmiyor musun?

— Yooo... Geçen hafta cuma günü bir herifi Tarabyaya götürmüştüm, tuttu beş kâğıt verdi. Şimdi aklıma geldi de onu kalaylıyorum. Anasını avradını..

— Burada ineceğim, durur musunuz?

İndim. Şoför hâlâ sunturluya devam ediyordu:

— Kızını, kısrağını, ebesini, bebesini, eşiktekini beşiktekini, yedi kuşak torununu torbasını...

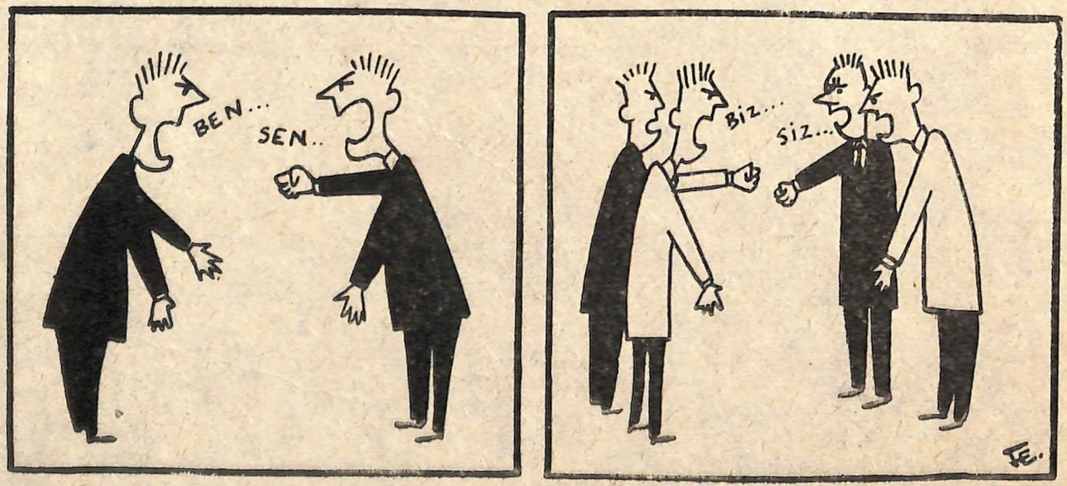

PARTİ HAYATIMIZ:

Dışında!,, İçinde...

(Ferruh Doğan)

Kafası işleyen memur!..

(Niyazi Yoltaş)

Balkonlu Ev

Öteden beri balkonlu eve bayılırım. Ev sahibi, evini metheder iken 8 metre balkonu var, diyordu. Biz de bu balkona tav olduk.

— Aman ne güzel, şuraya çamaşırları asarım.

— Biz de burada oynarız baba!..

— Eh, ben de şezlonga uzanır, şuracıkta rahat rahat gazetemi okurum. Bir misafir gelirse, akşamları yemeğimizi de bu balkonda yeriz.

Balkon yüzünden evi tuttuk. Apartıman dik bir yamacın sırtına yapılmış. Sokak kapısından girince, üç kat aşağı merdiven iniyorsun. Bizim kat, söylemeğe hacet yok, her zamanki gibi en altta.

Ama, balkonu var. Balkondan karşıdaki çöplük görünüyor ama, olsun, yine balkon ya... Ay ışığın da çöplüğün parktan farkı kalmaz. Bizim katın üstünde daha sekiz kat var.

Evi temizledik, sildik, süpürdük, yerleştik. Yorulmuşum. Yıkandım, hemen balkona çıktım. Efendi efendi şezlonga kuruldum. Gazetemi de elime aldım. İki yüz lira kiranın keyfini çıkarmağa kalmadı, yukarıdan şarrr!.. diye kafama bir şey boşandı. Ne var diye başımı kaldırdım. İnsan başını yukarı kaldırdı mı, gayri ihtiyari ağzı da açılıyor. Bir daha şarrr!.. Diye bir şey boşandı. Ya pışkan, yıvışık, pis kokulu bir şeyle yukarıdan aşağı sıvandım. Pijamanın paçalarından sular sıza sıza doğru ikinci kata. Kapıda bir kart var: «Gömlek tüccarı, Levi Yuda..» Bastım zile, bir kadın çıktı:

— Artık rahat rahat giyin

— Bu ne rezalet!.. Bu nasıl şey? Sırsıklam oldum.

— Ava sıcak... Tut yuneşe kurusun!..

— Yaa!.. Bir de akıl veriyorsun demek!.. Ya bu pislik!..

— Pislik nerda be kuzum? Mis yibi su...

Başım belâya girecek lâhavle çekip, indim aşağı. Baştan aşağı yıkandım, çamaşır değiştim. Çıktım balkona... Biraz sonra bir çığlık koptu:

— A... A... Çamaşırlar rezil oldu!..

Üstümüzde bu sefer ikinci kattan halı silkeliyorlar. Yukarıdan toz toprak yağıyor. Başımı yukarı uzattım:

— Madam!... Madam!.. Yahu buraya halı silkelenir mi?

— Ka, bunca yıllık karıya örgeteceksin, halı nereye silkinir? Yoksam, halı silkoorum deyi, ye di mahleye ilâm vereyim? Herkeş bilmez işini?..

Hiç oralı değil... Pat pat halıya vuruyor, bir yandan da söyleniyor.

Çamaşırlar baştan yıkandı. Biz içeri girdik. Akşam üzeri, hevesimizi alamadığımız balkona bir seier daha yaptık. Başımızı balkondan çıkarmamızla, yukarıdan bir faraş süprüntünün inmesi bir oldu. Bu üçüncü kattan geliyordu. Üçüncü kattaki Rum pastacının karısına, evvelce ağzımın payını aldığım için, gayet alt perdeden rica edecek oldum:

— His bir kirazi yok sikâyet... Ma yaliniz siz... Nerde koyazak? Ha?.. Siz ki balkonda, biz toz almiyazak?.

Ne dersin Arkama baka baka indim aşağı... Ben aşağı ininceye ?kadar, dördüncü, beşinci katlardan bizim balkonu karpuz kapu-

Jirsin, karıcığım!..

(Suat Yalaz)

ğu, üzüm çöpü ile doldurmuşlar. Tekrar balkonu süpürdük, temizledik. Hele altıncı kattaki kiracıdan el'aman!.. Sigara küllerini silkmesine, boş sigara paketlerini atmasına da ses çıkarmıyorum. Fakat ne zaman balkona çıksam, sanki nişan almış gibi, ensemden içeri, söndürmeden bir sigara izmariti bırakır. Kaç kere feryat ederek, soyunmadan banyoya koştum. Ense kökümden kuyruk sokumuma kadar yanık içinde kaldım.

Geçen gece bir arkadaş misafir geldi. Balkona sofrayı kurduk. Yemekler de nefis!.. Buzlu cacık, salatalar, karpuzlar... Açtım imam suyunu da...

— Buyurun...

— Başla Allah aşkına!..

— Buyurun, buyurun!..

Buyurmağa falan kalmadı, sofranın ortalık yerine taaa sekizinci kattan, çöp namına bildiğiniz ne varsa, patır patır döküldü. Misafirin de, hanımının da üstü başı tam oldu.

Bir hışımla, tâ yukarı, sekizinci kata çıktım. Kapıyı açan hizmetçiye:

— Kim oturuyor buraaa? dedim.

— Salih bey!.. dedi.

Çok şükür, Türkçe bilen biri var, derdimi anlatırm.

Karşıma, ipek rop döşambrı üstünden kaçan, altın dişli bir hacıağa çıktı.

— Salih bey siz misiziniz?

— Benim ya!.. Ni olacah?

Durumu, en yumuşak dil ile şiir gibi anlattım.

— Heç talaşlanma canım, dedi, zatı sizden herkeş, tüm gonu gomşu şikâyatçı!.. Yoh kemüh attın, yoh zebil attın... Üzümü çöpüynen, etü kemiğüynen mi yiyeceğz?

— Peki, biz ne yapalım? Balkona çıkmıyalım mı?

— Balhona çıkmak istiyen üst gatta oturur.

Sonra, hizmetçiyi çağırdı:

— Gız!.. Mariga!.. Bundan kel li bu herüfün balgonuna çöp atman!..

Kapıyı suratıma kapadı. Ben dona kaldım. O hırsla aşağı indim. Balkonun kapısını çiviledim. Ben size Salih beyin ne söylediğini utandığım için, tam olarak söylemedim. Salih bey:

— Balhona çıkmak istiyen pezüvenk sekizinci gata çıhar!..

Demişti. Galiba haklı, bütün ömrümüzce bize balkon yasak!..

O!..

— Ne diye beş değil de, on kuruş verecekmişim!..

— Nâpalım hanım abla? Biz de fiyatlara zam yaptık!..

(Niyazi Yoltaş)

○

HİKMETİ HÜDA

Aksilikleri, nekeslik ve sevimsizlikleriyle meşhur bir karıkocadan bahsediyorlardı. Birisi dedi ki:

— Allah büyüktür. Bak, onları birbirleriyle evlendirmiş. Bu sayede iki kişi perişan olmuş. Ya ikisi de başkalariyle evlenselerdi dört kişi birden bedbaht olacaktı.

○

GELENLER!

Amerikadan dönen Tarsus vapuru ile İstanbula 2119 bavul gelmiştir.

Hesapsız

Adam

MEŞHUR BİR İNGİLİZ GAZETESİ «TÜRKİYE REİSİCUMHURU İSMET İNÖNÜ» DİYE YAZDI...
(Gazetelerden)

— Siz, bizim Cumhurreisimizi tanımıyor musunuz?
— Nasıl tanıyayım?.. O insan!

BANA mektepte iken, Riyaziyeci Mehmet derlerdi. Doğrusu edebiyata, şiire talan aklım ermezdi. Düpedüz lâf söylemek varken, insanların neden kendilerini zorlayıp, sıkıya koyup, hece, aruz kalıplarına göre vezinli, kafiyeli lâf ettiklerini bir türlü anlıyamazdım. Namık Kemal'in oğlu hocam rahmetli Ali Ekrem bir gün derse kaldırdı:

— Kaç bahir biliyorsun? Diye sordu.

— Bahriahmer, Bahrisiyah, Bahri-muhiti-atlasi... diye sayarken,

— Defol!.. Diye koğdu beni sınıftan.

Meğer, aruz kalıplarına bahir derlermiş, benden onu soruyormuş.

Rahmetli Sadettin Nüzhet acıdı halime, kendi sınıfına aldı. O da bir derste:

— Nedim hakkında ne biliyorsun? dedi.

— Sevgilisine «babandan izin al da seni cuma namazına götüreyim» diyen şair mi? Diye sordum. Hoca bir kızsın, bir kızsın Meğer, kadınlar cuma namazına gitmezlermiş de, Nedimin maksadı... Her ne ise, Sadettin Nüzhet de beni sepetledi.

Allah rahmet eylesin, Raif Necdet'in sınıfında ancak iki ay tutunabildim. En son edebiyat hocam, içli şair Hüseyin Siret'di. Bakalorya imtihanında:

— Hâmit'den bir şey oku! dedi.

— «Vallahi duyduklarım yazılmaz,
İğne ile elbet kuyu kazılmaz.»

Dedim.

— Bu ne?

— Hâmid'in tezadı..

O ince şairin, mümeyyizlerin kahkahaları arasında beni bir kapı dışarı edişi var, görseniz halime ağlardınız.

Ama riyaziyeye gelince bir taneydim. Riyaziyeden zehir gibiydim. Bütün mektepte beni parmakla gösterirlerdi. İki üstümüzdeki sınıftan çözemedikleri problemleri bana getirirler, şıp diye iki kalemle içinden çıkıyordum.

— Affedersiniz beyefendi, Ticaret Odasına yazılmadan nüfus ticareti yapamazsınız!..

(Semih Balcıoğlu)

En büyük merakım Keltaş namı ile maruf iyi yürekli matematik hocamız Nuri beyi kara tahta başında terletmekti. Meşhur riyaziyeci Rezneli Cebir Osman, benim için:

— A be gurmemişim, buyle bir kafa umrumda.

Derdi.

Kozmoğrafyacı Yekten Şefik, çocuklara beni gösterir:

— Efendiler, derdi, göreceksiniz, bu arkadaşınız bir gün kâinatta mevcut olmayan bir yıldızı birriyaziye icat edecek!..

Niçin kendimi size methediyorum? Sebebi var. Zaman geçti, üzerinize âfiyet, bana bir aptallık geldi, bir salaklık arız oldu. Şimdi kimi görsem, bana:

— Sen hesapsız bir adamsın!.. Diyor.

Babam bile:

— Sen hesabını bilmezsin! der.

Kırk yaşındaki adama, bu söz ağır geliyor. Salih adında bir arkadaşım var, hesaptan seneler senesi kopya vermeseydim, çoktan mektebe medreseye elveda diyecekti. Babasından amcasından yağcı mağazaları miras kalmış. Şimdi Yağcı Salih beni nerede görse, bir köşeye kıstırır, hesap dersi verir.

Bir ortağım var, iki gündür, hesabımı bileyim diye zeytin ekmek yemekten iflâhım kesilmiş. Bizim ortağın evine gittim. Buzlu biraları dikip dikip bana nasihat etti:

— Sen hesapsız gidiyorsun birader!.. Lıkır lıkır (bira içiyor) hesabını bilmiyorsun, (lıkır, lıkır) bu gidişle senin iki yakan bir araya gelmez (lıkır lıkır!) Geçen gün yolda giderken, yanımda bir hususî araba durdu. İçinden bizim Alinin eli uzandı. Ali bir yerde üç yüz lira maaşlı memurdur.

— Nasılsın? dedi.

Ben de nasıl olduğumu anlattım.

— Be birader, darılma ama, sen hesabını bilmiyorsun!.. dedi, sonra gaza bastı, çekti, gitti. Herkes bana, hesap bilmediğimi söylüyor. Ne oldu kuzum? Yoksa eski hesaplar mı değişti? Ben ki, tamamının, tefazülünün altından girer, üstünden çıkardım. Ben neden böyle hesabı şaşırdım? Nasıl oluyor da, iki kere iki, iki yüz, iki bin, iki milyon ediyor da, hiç bir zaman dört etmiyor artık. Gezmem, tozmam, sinema yok, plâj yok, bayram yok, seyran yok, kadın yok, kumar yok, içki yok, gece gündüz de çalışırım, yine de hesabımı bilmem... Bu hesaba ne oldu?

Yoksa diyorum kendi kendime, acaba bütün insanlar bana karşı birlik mi oldular? Meselâ herkes fırından ekmeği beş kuruşa alır ken, yalnız bana mı otuz kuruşa veriyorlar? Kasaplar başkalarına 25 kuruşa verdikleri eti, yalnız bana beş yüz kuruşa vermek için sözbirliği mi ettiler? Bütün ev sahipleri iki göz rutubetli bodrumu bana iki yüz lira kiraya vermek için aleyhime birleştiler mi? Bakkalı, çakkalı, manavı, biletçisi, hepsi benimle alay mı ediyor? Çıldıracağım ya hu!.. Allah, billâh aşkı için, şu hesabı bir bilen varsa insaniyet namına bana da öğretsin. Ben kendi hesabımın değil, başkalarının hesabının altından çıkamıyorum. Şu hesabın sırrını bana da öğretin!.. Pek öyle kafam kalın da değil, çabuk kavrarım.

ATEŞ-SİN

Eski Türk Mizahından

Bayram Hediyesi

ARİFE gecesi idi, soğuk bir rüzgâr esiyor, iki gündenberi devam eden yağmur, hızını almadan yağmakta devam ediyordu.

Zehra hanım, geniş koltuğa yaslanan kocasının kollarına büzülmüş, esen rüzgâra, camları tıkırdatan yağmura bigâne, Nuri Beyin saçlarını okşıyarak uykuyu taklit ediyordu. Bir aralık sordu:

— Saat kaç Nuri?

— Dokuz.

— Yatalım mı?

— Nasıl istersen?

Zehra hanım derhal kocasının kollarından sıyrılarak soyunmağa başladı. Öyle acele bir asabiyetle çözülüyordu ki, iki dakika sonra bir gömlekle kaldı ve ayni isticâl ile kocasına da yardım ederek karyolaya sıçradı.

Nuri Bey yattığı zaman, karısının her zamandan fazla bir şefkat ve muhabbetle boynuna sarıldığının farkında olmadı.

★

Zehra hanım neden bu kadar erken yatmak istemişti? Neden Nuri'nin boynuna her zamandan fazla bir iştiyakla sarılmıştı?

Nuri bey akşam eve geldiği zaman pardesüsünün altında bir paket gizliyordu, bu büyük ve esrarengiz bir paketti. Nuri, karısına hiç bir şey söylemiyerek paketi usulcacık tuvalet odasına bırakmış ve ellerini sevinçle uğuşturarak çıkmış, Zehra ile konuşmağa başlamıştı.

Bu ne olabilirdi? Zehra bunun ne olduğunu keşfetmekte gecikmedi. Bu olsa olsa kocasının getirdiği bayram hediyesi idi. Zehra kaç zamandır Nuri'den bir gümüş çanta istiyordu. İşte Nuri bayram münasebetiyle karısına bir sürpriz yapacaktı, muhakkak bu gümüş çantayı getirmişti.

İşte Zehra bu düşünce ile yatmakta acele etmiş, hediyesine bir ân evvel kavuşmak için uyumak, çabucak sabahı bulmak istemiş ,kocasına teşekkür etmek memnuniyetini gizliden, gizliye göstermek için sıkı sıkı sarılmıştı.

Ah!... Bir güneş doğsa...

★

Güneş doğdu. Nuri Bey yavaşça kalkarak tuvalet odasına geçti, Zehra hanım kulak kabarttı. İşte bir çıtırdı vardı, artık çantanın geldiğine şüphe kalmamıştı... Nuri tekrar yatak odasına girdi. Zehra yatıp gözlerini kapadı, fakat kirpiklerinin arasından bakıyordu. Kocasının elinde bir şey yoktu. Hazırlamış olacak diye düşündü, uyanmamı bekliyor.

Sokakları davul zurna sesleri doldurmağa başlamıştı. Nuri bey seslendi:

— Zehra uyuyor musun?

Zehra hanım cevap vermedi...

— Uyuyor musun Zehra?...

Yine cevap yok.

— Zehra... Zehra...

— Ne var?...

— Haydi yavrum, bayram sabahı bu kadar uyunur mu?... Kalk bakalım da birer kahve içelim.

Zehra hanım kalktı, penbe ayaklarının minicik parmaklarına basarak perdeleri, camları açtı... Nuri sordu:

— Hava nasıl?

— Fena, sokaklar çamur içinde...

— İçeriki odada bir paket var, onu al da gel...

— Alayım canım!...

Zehra sevinçle tuvalet odasına doğru ilerlerken Nuri ilâve etti:

— İyi akıl ettim, eski papuçlarımın altlarını yaptırdım. Hele sen paketi getir, bugün onları pek âlâ giyerim. Çamurlu sokaklarda çok bile...

KUMRU

— Iyi ki, hususî bir kabine aldım, yoksa herkesin gözü önünde kabil değil soyunamıyacaktım!..

— Zayıflamak için spor yapıyorum...

— Bari faydasını gördün mü?..

— Evet, kendimde bütün sporculara karşı bir zaâf başladı!..

AKBABANIN MÜSABAKASI

1 — Akbaba'nın 1 Temmuz 1954 tarihli ve 120 numaralı sayısında açtığı müsabakanın müddeti tamam olmuş ve elimize gelen 2872 cevabın sıralanmasına başlanmıştır.

2 — Akbaba'nın 120, 121, 122, 123 üncü sayılarında çıkan en güzel üç karikatürle üç yazıyı seçecek olan bu müsabakanın neticeleri gelecek sayımızda ilân edilecektir.

Yeni Müsabakamız

1 — Okuyucularımız arasında açtığımız mizahî yazı ve karikatür müsabakamızın sonuncu kuponunu da bugün neşrediyoruz.

Bu müsabakaya katılmak ve yazı, yahut karikatür göndermek isteyen amatör okuyucularımızın, eserlerini dört kuponla beraber göndermelerini rica ederiz.

2 — Seçkin bir heyet tarafından yapılacak ilk elemeden sonra eserler neşredilecek, birinci, ikinci, üçüncüyü Akbaba okuyucuları hakem olup seçeceklerdir.

AKBABA MÜSABAKA KUPONU: 4

BABA MİRASI

YAZAN: ALİ YAZMIŞ — ÇİZEN: MİM UYKUSUZ

GÜVERCİN KAKALARININ DEĞERİNİ ANLAMAK İÇİN YÜKSEK ZERZEVAT MÜHENDİSİ ALİ ISIRGANGİL'İN BÜROSUNA GİTTİM...

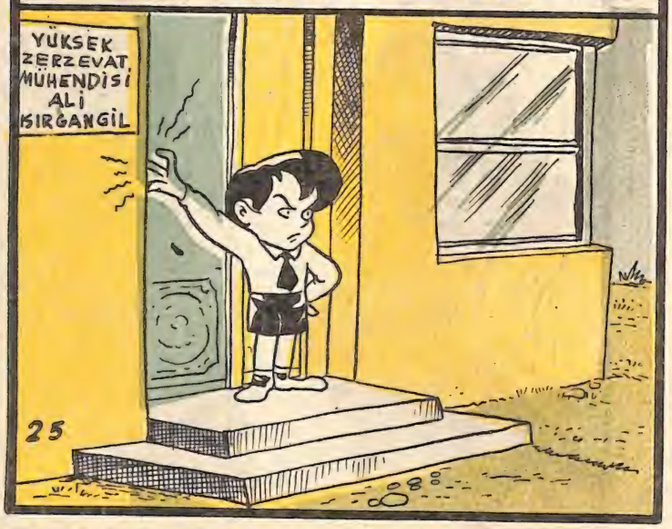

YÜKSEK ZERZEVAT MÜHENDİSİ GÜVERCİN KAKALARININ MİLLİ SERVET OLDUĞUNU TASDİK ETTİ!

MİRASIN BİZE AİT OLDUĞUNU İSBAT İÇİN "ŞEYHULİSLÂMA GİT!" DEDİLER!..

ŞEYHÜLİSLÂM HAZRETLERİ DAHA "GÜVERCİN KAK..." DERKEN GAZABA GELDİ...

TİTRİYE TİTRİYE HARBİYE NÂZIRI HIDIR ÇAKARALMAZ'IN HUZURUNA ÇIKTIM. ÇALI SÜPÜRGESİ SURATLI PAŞANIN NAYLON BİR KALBİ VARDI...

(Devamı var)

Sarkıntılık

HERGÜN gazetelerde bir kaç sarkıntılık vak'ası okuyoruz. Bunun sebeplerini düşünürken aklıma bir hikâye geldi. Madam Sirapi, kocası Agob'un, dur dinlen bilmez bir erkek oluşundan son derecede şikâyetçi. Ne yapsa, ne etse Agop'un aşk arzuları ile baş edemiyor. Gidip, sonunda mahallelerindeki papasa dert yanmağa mecbur olmuş. Papas, Madam Sirapi'yi dinleyince, Agobun azgınlığına şaşmış kalmış:

— Peki, Madam Sirapi, ben, münasip şekilde Agoba nasihat ederim! demiş.

Akşam, kilisenin önünden geçerken Papas, Agob'u çağırmış.

— Agop, evlâdım!... Her işi kararınca yapmalıdır. Sonram hem zararı, hem de günahı var..

Agob'un kulağına eğilip bir şeyler sormuş. Aldığı cevaptan ağzı açık kalan Papas:

— Aman Agop evladım, tigatli ol!... Yoksam mortayı çekersin.

Agop, günah korkusu içinde eve gitmiş. Günaha girmesin diye, Sirapi'ye başını çevirip bakmıyor bile. Madam Sirapi de, dört başı mamur, hâzâ kadın... Bir gün geçmiş, beş gün geçmiş... Madam Sirapi memnun, fakat Agop kurulu yay gibi yerinde duramıyor. Günaha girmesin, diye eve geç vakit gidiyor. Bir akşam yine geç vakte kadar kahvede oturmuş. Gece yarısına doğru eve gitmiş. Yatak odasını açmış. Bir de baksın ki... Aman aman, dayanılır şey değil... Madam Sirapi, ay ışığı altında, mışıl mışıl uyuyor. Agop bir iki yutkunmuş. Bir yandan da içinde günah korkusu. Doğru gitmiş Papasa, gece yarısı kapısını çalmış. Hiç bir şey söylemeden, Papası çalyaka evine getirmiş. Yatak odasının kapısını açıp manzarayı göstermiş:

— Söyle Papas Efendi, Agop ne halt etsin?

Papas, kapının eşiğinde bir iki sallanmış:

— Aman Agop, çabuk gir içeri, yoksa ben gireceğim!... demiş.

Sarkıntılık eden erkeklerden şikâyet ediyoruz ama, hep erkekler mi haksız? Japone kollardan koltuk altları gözükür. Açık saçık sîneden, cennete giden yol meydanda, nylon blûzdan, rontgene tutulmuş gibi göğüsler görünr. Tiril tiril, yırtmaçlı etekten aralanan bacaklar feryat eder. Kalçalar «gel, ye beni!» diye nutuk çeker. Sonra bir delikanlı, hem de köyünden kopup gelmiş biri lâf atar.

— Sen söyle Papas Efendi, Agop ne halt etsin?

ŞEYTAN

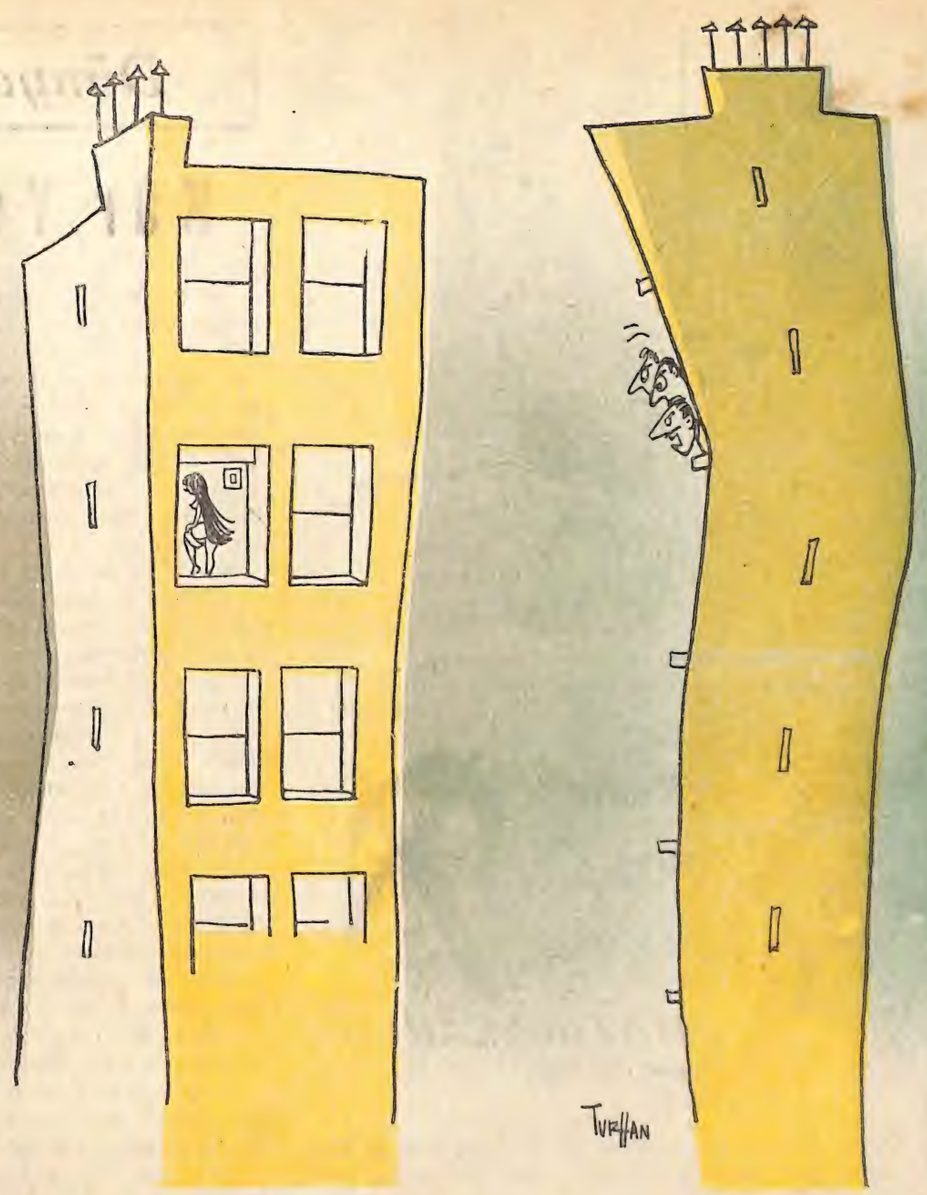

— Demin kadında uzun saçı müdafaa eden hanginizdi?..

(Turhan Sel[illegible]k)

Dedim - Dedi

—Nihat Erim'e —

Hürriyet şalını sırtına almış,
Evvelce koyduğum yerlerde kalmış,
Elinde kalemi, uykuya dalmış,
Dedim ver yazayım, dedi ki yok yok...

★

Dedim parti nedir? Dedi, malımdır.
Sordum hürriyeti, dedi, şalımdır.
Ya istikbâl nasıl? Dedi, falımdır.
Dedim falıma bak, dedi ki, yok yok...

★

Bunlar dedikodu, dedi, huyumdur.
Seni dinliyenler? Dedi, koyundur.
Demokrasi nedir? Dedi, oyundur.
Dedim oynıyalım, dedi ki, yok yok...

★

Dedim halk nedir? Dedi, arkamda.
İnkılâp nerende? Dedi, şapkamda.
Altı ok ne oldu? Dedi, yakamda,
Dedim bana da ver, dedi ki yok yok...

FALAN - FİLAN

— Ben sizde daktiloya benzer bir hal görmüyorum...
— Yaaa... çabuk, bir göz hekimine gidin!..

— Fransız —

Kadın Olan Erkeğin HATIRALARI

Yazan: İlâllah Şerrinden

— 13 —

Eve gelince, postacının kapının altından attığı bir sürü mektup buldum. Saydım, kırk altı mektup. Bütün hayatım boyunca aldığım mektupların sayısı kırk altı etmez. Bizim eve postacı, ya icralardan, ya mahkemelerden kâğıt getirir. Pembe, mavi, tirşe, beyaz renkli tuval, lüks zarfların üzerinde: «Sayın bayan Bayramiye» diye yazılıydı. Mektupları aldım. Odama çekildim. İçlerinden en işlek yazılı olan mektubu okumağa başladım.

«Sayın bayan Bayramiye!

«Gazetelerde çıkan resimlerinizi gördükten sonra, uzun zaman düşündüm. Nihayet size bu mektubu yazmaktan kendimi ala koyamadım. Uzun sözlerle kıymetli zamanınızı almak istemiyorum. Eğer bir maniiniz yoksa, desti izdivacınıza talibim. Size kısaca tercümei halimi arzediyorum. Bendeniz, belediye sokakları sulama müdürlüğü evrak kaleminde şef iken, son çıkan emeklilik kanununa göre, seçimde muhalefet partilerinden birine rey vermek gafletinde bulunduğum için, genç yaşta emekliye ayrılmış bir muhalefetzedeyim. Yüz dokuz lira emeklilik maaşımdan başka, Şehreminin-de, Hoca Üveys efendi mahallesinde on dört lira kira ile oturduğum evimin bahçesinde yedi tavuk ve bir horozum var. Böyle zamanda on dört lira gibi ucuz kirada oturan bir kocanın nasıl bir kelepir olduğunu sizin gibi, sonradan kadın olmuş eski bir erkeğe söylemeği fazla buluyorum. Eğer beyninizde, erkekliğiniz zamanından kalma zerre kadar akıl hâlâ varsa, teklifimi herhalde reddetmiyeceğinizi umar, cevabınızı beklerim efendim. Derin hürmetlerimle, Abdüllâtif Temizcan...»

Herhalde bu zeki bir adam olacaktı. Bir kadını avlamanın en iyi yolunu bulmuştu. Başka bir mektubu açtım:

«Sayın bayan,

Yeni cinsiyetinizi tebrik ederim, orijinal insanlara karşı büyük bir ilgi duyan bir gencim. Vatanî vazifemi henüz bitirdim, vaktile bir müddet torna ve tesviye işlerinde çalıştığım için, şimdi bana vereceği sermaye ile torna tezgâhı temin edecek bir hayat arkadaşı arıyorum. Vaktile erkek olmanız dolayısile, içinde bulunduğum zor durumu herhalde takdir edersiniz. Teklifim ciddidir. Cevabınızı beklerim. Arif.»

(Devam edecek)

Dünya Mizahından

Kâr Yılı

HİKAYE

A. B. Gaultier, bana başına konan devlet kuşunu şöyle anlattı:

— Hayır azizim Dumal, zengin bir izdivaç yapmış değilim. Bir kere karım Fransız bile değildi. Bilâkis, drahoması dahi olmayan bir Amerikan kızıydı... Bir turist... Bak, sana anlatayım işin esasını...

Bilirsin ya; banliyöda bizim baba yadigârı bir köşk vardır. Harap mı harap... Neden hâlâ ayakta durduğuna her gören şaşar... Eh, para pul nerede ki yıktırıp yerine yeni, modern bir villâ kurasın... Beni işimden attıkları zaman, apartıman kirasını dahi veremiyecek hale düştüm ve ihtiyar anamı alıp o eve çekildim. Niyetim, evi kat kat kiraya vermekti. Tabiî bu da niyetten iba ret kaldı. Gülüyorsun şimdi sen. Hakkın var. Kim de o ücra köşedeki evi kiralar?

Onun için bir gün annem aşağıdan bana: «Gualtier, iner misin biraz? Kiracılar evi gezmek istiyorlar...» diye seslendiği zaman, işi katiyen ciddiye almadım. Çünkü biz taşınalı iki sene olduğu halde, tek bir meraklı çıkıp da evi görmek istememişti. Üstünde kiralık levhası olduğu halde... Lâkin Durand'ı bilirsin... Hani Echo gazetesinde muhabirdi... Meğer o, sözüm meclisten dışarı, iyilik etmek istemiş bana... Gazetesine evimin ilânını koymuş, kiralık diye... Lâkin ciddî bir çocuk olmadığı için bir iki palavra sallamış: Kiralık perili köşk... Paris banliyösünün en esrarlı köşkü nihayet kiraya veriliyor falan diye...

Benim bunlardan haberim yok. ya... Aşağıya indim. Bir de ne göreyim azizim... Her tarafından tazelik, körpelik akan, pırıl pırıl bir genç kız... Renginden kokusuna, gözlerinin bakışından saçlarının kıvrımına kadar, her şeyi ben Amerikalıyım diye bar bar bağırıyor!.. Yanında yaşlı bir de kadın... Yüzüne bakar bakmaz anladım: Annesiydi... Çünkü bir elmanın iki yarısı kadar birbirlerine benziyorlardı... Kız:

— Perili köşkünüzü kiralamak istiyoruz...

Deyince ne yalan söyliyeyim, yadırgadım azıcık. Fakat hiç bozuntuya vermedim. Gezdirdim kiraya vereceğimiz katları... Yük sekçe bir de kira söyledim. Gık demeden kabul ettiler. İçimden hem Amerikalı, hem de turist, başka ne beklenir? diyordum.

Gel zaman git zaman, yeni kiracılarımızla ahbaplığı ilerlettik. Lâkin samimiyet arttıkça kız:

— İlle köşkün perilerini bize gösterin!

Diye tutturuyordu. Peri falan yok desem, cinli insanlar! Vay bizi aldattınız diye dâva etmeğe kalkarlar... Nihayet başka çıkar yol kalmayınca, peri rolü oynamağa karar verdim. İşi anneme çıtlattım. Tehlikeli buldu. Fakat başka itiraz ileri sürmedi. Kıza bir kurt masalı okudum. De deme ne kadar benzediğimden... Köşkteki perinin genç yaşta bir aşk faciasına kurban giden dedem olduğundan bahsettim.

— Ne harikulâde yarabbi! Bir senaryo kadar mükemmel! diyordu Betty.

Bir gece, beyaz çarşaflara bürünüp ağaçlar altında dolaştım. Bir başka gece Betty'nin oda kapısı önünden geçtim. Kapıyı aralamış, beni gözetlediğini, korkudan tiril tiril titrediğini biliyordum tabiî... Zaten ertesi günü olup bitenleri bana harfi harfine anlatıyordu. Tutturdu yine:

— İlle gel, periyi beraber seyredelim! diye.

— Olmaz dedim;; bana pek benzediği için dedem bana görünmez katiyen...

Bir gün işi büsbütün çığrından çıkarttım. Hayalet kıyafetiyle, Betty'nin odasına girdim. Saçlarını okşadım. Ertesi gün bana bunları da anlattı. Lâkin günün birinde, o gece hayaletin odasında uzunca kaldığından bahsetmedi. Bahsedemezdi. Gece, karanlıkta alnımı dolap kenarına çarpmıştım. Ertesi gün Betty beni o halde görünce hiç bir tevile imkân bırakmadan her şeyi anladığını belirtti. Aldatıldığından dolayı, bir daha yüzüme bakmıyacak zannediyordum ama, iş büsbütün başka türlü oldu. Betty:

— Yine de seni seviyorum, sevgili hayaletçiğim... İstersen bir şirket kuralım. Perili ev fikrini işletme sahasına çıkaralım. Kazanca ortak oluruz... dedi.

Anlıyorsun ya? Evvelâ geniş bir propaganda faaliyetine giriştik. Ondan sonra bir takım efekt tertibatı alarak mizansen hazırladık. Bir senede perili evi binlerce enayi ziyaret etti. Nihayet Betty'le de evlendik... Şu Amerikalılarda ticaret fikri var vesselâm!

AKBABANIN ROMANI

SİHİRLİ HAVUZ

Yazan: Thorne SMİTH *Çeviren: Azize ERTEN*

— 2 —

— Bir kadeh daha içeyim de ondan sonra düşünürüm... Seninkisi de resmen delilik... Fakat yine de hoşa giden tarafı yok değil. Beraber havuzda ölmek güzel... Hem de bir boşuboşuna zaman kaybetmeyiz...

— Peki, öyleyse soyunalım.

Birkaç dakika sonra, Adem babamızla Havva Annemizi andıran iki kişi havuzun kenarına gelmişti. Eğer Nockashima, onları görseydi, herhalde manzara onu epeyce güldürürdü. Seneler, Mr. Pebble'ın vücudundan aldığı etleri, Spray Summers'in vücuduna eklemişti... Erkek, kadından daha genç duruyordu. Kadının ise her tarafı pörsümüş, orasından burasından etler sarkmaya başlamıştı.

Spray Summers:

— Senden nefret ediyorum, diye bağırdı, sen yıllardanberi hiç değişmiyorsun, ben ise günden güne şişmanlıyorum. Bu doğru değil. Kendi vücudumdan da nefret ediyorum.

Mr. Pebble, sağ bacağında uzun beyaz bir çizgiyi göstererek:

— Şunu görüyor musun? dedi, Yirmi sene önce beni şömineye doğru ittiğin vakit olmuştu... Şimdi o günler çok uzakta kalıyor değil mi?...

— Hayır..... Aksine, her şeyi dün olmuş gibi hatırlıyorum.

Arkadan bir ses duyuldu:

— 1 —

— Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama sizleri çırıl çıplak görünce dayanamadım, birer havlu getirdim. Belki üşürsünüz...

Nockashima, bunları söylerken yüzünde garip bir tebessümle efendilerinin yanına gelmişti.

Spray kızgın bir sesle:

— Aklınca herşeyi düşünüyorsun değil mi?... dedi. Eğer kendimi saklamak mecburiyetinde olmasam, hemen kafanı gövdenden ayırırdım...

— Ben bunu hiç düşünmedim... Madamla Mösyöyü çıplak görünce, hah dedim, çıplak kadın, ikisinin de elbiselerini alıp saklayacak mutlaka... Soğuk almayasınız diye havlu getirdim...

— Buralarda dolaşan tek çıplak kadın benim. Bu da kim oluyor?...

Fundaların arasından orta yaşta bir adam çıkmıştı:

— Affınızı dilerim, diye söze başladı, bu durum karşısında ortaya çıkmam doğru bir hareket değil, fakat sizin pek aldırış etmediğinizi gördüğüm için...

— Kim demiş?... Ben çok aldırıyorum...

Mr. Pebble'dan sonra, Spray da söze karıştı:

— Burada ne yapıyordunuz?

— Sizin hislerinize ortak olmak istedim Aldırmadığınızı da anladığımdan...

— Kuzum, bizim aldırmadığımızı söylemekten vazgeçin... Zaten utancımdan yerin dibine geçecek haldeyim...

— Burada ne aradığınızı söyledikten sonra lûtfen çekilip gider misiniz?

Nockashima bağırdı:

— Aaa, Fifi de geliyor...

Hepsi dönüp gelene baktılar. Spray Summersin işvebaz hizmetçisi kırıta kırıta onlara yaklaşıyordu.

Yabancı:

— Hay Allah, dedi, bu iş tam müzikli bir komediye benzedi...

Mr. Pebble acı bir sesle cevap verdi:

— 2 —

— Komşuları toplayıp bir koro yapsak, piyesin eksik tarafı kalmayacak...

Fifi bağırdı:

— Madam, insanın elinden ne gelir ki... Bu bir sevişme sahnesi olacaktı... Mamafih bu adamların bize pek zararı dokunmaz.

Yabancı:

— Binlerce defa özür dilerim... Ben bilmiyordum...

— Sus...

Spray:

— Zararı yok, Fifi, dedi, kendimizi kontrol etmeye çalışırız. Fakat bu akşam herkese ne oldu, onu anlıyamıyorum... Nockashima, bizi soğuk almaktan korumak istiyor, sen bambaşka ve daha iyi şeyler yapmamızı arzuluyorsun; bu adam anlaşılmaz lâflar mırıldanıyor; ve biz de yüzmek istiyoruz. Herşey karmakarışık oldu.

Yabancı mırıldandı:

— Bu müzikli komediyi geçti, kabare revülerine döndü...

Fifi:

— Ben bu mösyöyü alır götürürüm, fakat pis Japon beni ilgilendirmez... Beni nerede yakalasa hemen çimdik basıyor. Vücudum çürük içinde kaldı. Herifte çimdikleme hastalığı mı var nedir?... Onun parmakları beni ihtiyarlatmaya başladı...

Nockashima atıldı:

— Çimdiklemezsem Fifi güceniyor. Canı çalışmak istemiyor. Halbuki çimdiklerden sonra öyle tatlı bir sesle la-la-la diye şarkı söylemeye başlıyor ki tarif edemem... La-la-la da kim?

— Onu sonra münakaşa edriz.

— Ben Baronesi de çimdikliyorum, fakat hiç sesini çıkarmıyor, küçük bir kız gibi fıkır fıkır gülüyor.

— Hah, demek başkalarını da çimdikliyorsun ha... Ahlâksız herif. Bir daha bana elini sür de bak ne oluyorsun... Alimallah parmaklarını dişlerimle didik didik ederim.

— 3 —

Fifi, kalçasını kıvırarak yanlarından uzaklaştı. Tabii Nockashima da peşinden koşmuştu.

Mr. Pebble ,yabancı adama döndü:

— Siz de derhal buradan defolup gitmezseniz, elimden çekeceğiniz var...

— Benim işlerime karışamazsınız...

— Hiç olmazsa isminizi söyleseniz de öyle münakaşa etsek...

Mr. Pebble:

— Bari, dedi isminizi söyleseniz de mesleyi kısmen halletsek...

— Hay Allah kahretsin, ayol size getirdiğim mektubu vermeyi unuttum. Fakat buraya geldiğimden beri o kadar acayip hâdiselerle karşılaştm ki, ne diyeceğimi, ne yapacağımı da şaşırdım. Şey, kendimi artık ailenin bir ferdi addetmeye de başladım...

Adamın elindeki mektupta şunlar yazılıydı:

«Sevgili dostum Rex:

Sana bu mektubu veren adam, tam aradığın evsafta bir insandır. İsmini sık sık değiştirdiği için esas adını hatırlıyacağımı hiç zannetmiyorum. Fakat bu da pek mühim değil... Askerlikten, birinci sınıf dolandırıcılığa kadar her türlü işe burnunu sokmuştur.

Eğer senden evvel polis yakalamazsa, onu tepe tepe kullanabilirsin.

Sevgilerimle,
Tom Pierce»

Mr. Pebble, kâğıdı avucunda buruştururken:

— Arkadaşım mektubunda sizi pek methetmiş, dedi.

— Buna mecbur, çünkü ben hakikaten methedilmesi gereken bir insanım...

— Neyse, eve gidip biraz dinlenelim de ondan sonra, hem bir şeyler içer, hem de uzun uzun konuşuruz.

— Binlerce teşekkür... Hani şu anda benim için bir damla içkiden daha fazla makbule geçecek bir şey yoktu... Haa, size de iyi eğlenceler dilerim. **(Devamı var)**

— 4 —

Dünya Karikatürleri

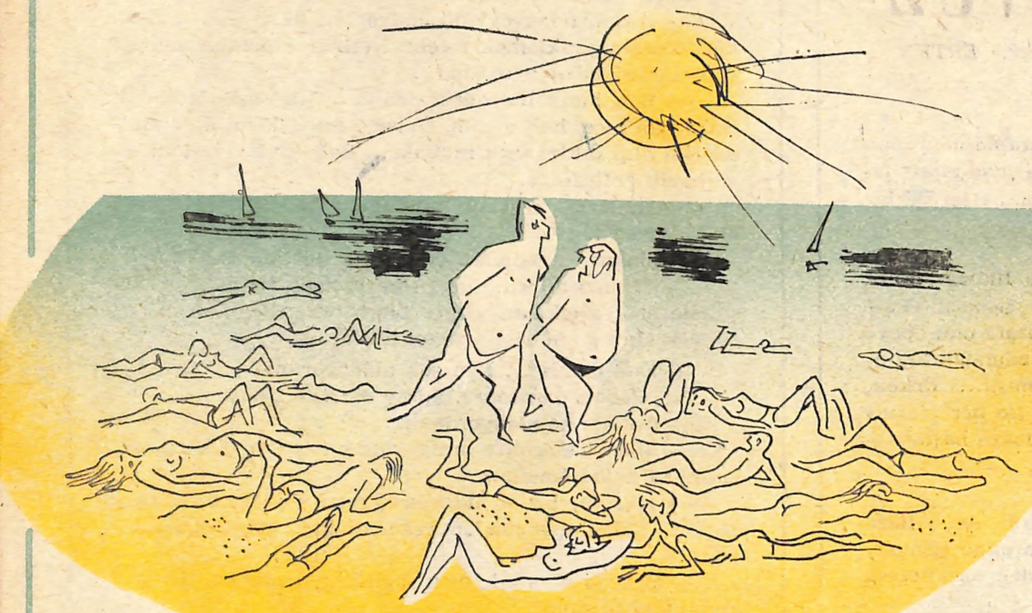

— Bu gece seninle açık hava varyetesine gi delim mi?.. Kızlar sahneye âdeta çıplak çıkı yorlarmış!..

— Fransız —

Daktilo — Söyle: Ne zaman seninle samimî olacağız?..

— Fransız —

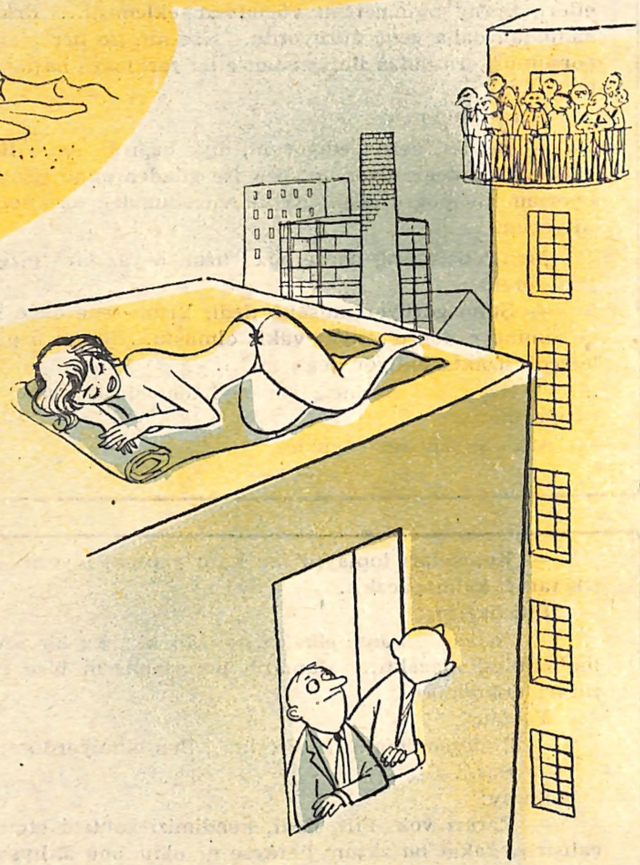

— Karım söylemişti: Karşıki balkonun manzarası çok güzelmiş!..

— Fransız —

— Geceniz hayrolsun bayanlar!..

— Fransız —

Kadın — Bana teşekkür etmelisin... Bak, böyle saçma masraflarım yok!..

— Fransız —

Perdede büyük muvaffakiyetler kazanan Lâle Oraloğlu bu sene: Leylâklar altında, 6 Ölü var, Nilgün filimlerinde oynuyor

Lâle Oraloğlu

PURO İÇİN NE DİYOR...

"PURO, fevkalâde bir Tuvalet Sabunu olmakla beraber, aynı zamanda, terkibinde krem hassaları bulunan müessir ve pratik bir güzellik müstahzarıdır. Cildinizi korumak, genç ve güzel kalmak için PURO'dan şaşmayınız.

1 PURO, cilt üzerindeki siyah benek ve güzelliği bozan sivilcelerin teşekkülüne mani olur

2 PURO, cildin derinliklerine kadar nüfuz ederek yabancı ve zararlı maddeleri temizler

3 PURO, cildin gizli kalan güzelliğini ve cazibesini meydana çıkarır

BOL KÖPÜKLÜ
NEFİS KOKULU

PURO Güzellik Metodunu bugünden itibaren siz de tatbik ediniz.

PURO

TUVALET SABUNU 100 DE 100 SAFTIR

4-20

T. C.

Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1954 ikramiye miktarı

1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda

Arsalar apartman daireleri, traktörler ve ayrıca dolgun para ikramiyeleri bulunmaktadır

İştirak şartlarını öğrenmek için 460 Şube ve Ajansımız emrinize amâdedir

bir buçuk milyon liralık 1954
İKRAMİYE PLÂNINA İLÂVE

1 ÇEKİLİŞTE
6000
ALTIN

1 KİŞİYE
3000
ALTIN

Hesabınızda daimi olarak en az 150 lira bulundurunuz

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... işlerinizin emniyeti

D.65

Refik Halid Karay
Bu Ay Aydabirde

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

— Gegege genç bububulur sunuz... Zezezengin bububulursunuz... Aaa ama bebebenim gigibisini bububulamazsınız!...